

אם אלה החיים

השכן שלא ישן

ליל שימורים, לצד גבר טוב לב בתחתונים, שאחריו נזכרתי מה באמת חשוב בחיים

* בתוך חצי דקה כבר היינו בדרך להלל יפה. וסחתיין לשכן על ההירתמות המהירה והאכפתיות הבלתי נתפסת. אני מתקשרת למיון לתת פרטים. משקל, גיל, כן, יש לו סטרידור, לא, זאת לא הפעם הראשונה, אבל הפעם המצב רע. מבקשת שיחכו לנו בפתח עם מזרק ובו בזמן מרגיעה את אורי. "הכל בסדר, ילד, תכף נגיע לחברה שלנו, הרופאה מחדרה (אורי כבר מכיר את ד"ר קליין המקסימה, ואפילו אוהב לבוא לשם בזכות היחס החם שלה לילדים), ונוציא לך מהבטן את החמור". כי אצלנו בבית אף פעם לא אומרים: "יש לך התקף" אלא: "שוב בלעת חמור? איזה ילד גיבור שבולע חמור".

זה המקום אולי לציין שהנהג לשמאלי לא לבש כלום מלבד תחתונים. פשוט שלפתי את האיש המקסים הזה פיזית מכורסת הטלוויזיה, בעודו צופה ב"משחקי הכס" עם אשתו המהממת. מה שיותר גרוע זה שהבן אדם נשאר במתח שיא. מת לחזור הביתה ולגלות איך נגמר הפרק. קצת לא נעים לי ממנו. ככה הרסתי לו ערב רומנטי. "תכף, תכף זה יעבור", ניסיתי להרגיע את שניהם.

* אורי שלי היה פעם ראשונה בהופעה של אמא! הוא כבר תכף בן ארבע, אבל עד הקי" סריה האחרונה מעולם לא הרשיתי לו לבוא אליי לעבודה. התעקשתי להישאר רק אמא שלו, כי פחדתי לחשוף אותו לדמות המאיימת של "קרון פלס". נו, זאת ששייכת לכולם ומרגישה הכי בבית דווקא על הבמה.

אז אורי שלי בא ואני לא ראיתי כמעט כלום. הפנסים סינוורו אותי, וגם ככה השבוע האחרון היה די קסטרופה מבחינה אמוציונלית, אבל סיפרו לי. נועם גם צילם בווידיאו. כל ההופעה הילד המתוק הזה נופף כמו מרקו לכיוון הבמה: "אמא... אמא שלי" – הוא צעק ושבר לכולם את הלב. איך לא שמעתי, איך? אחר כך הוא ניגש לשומרים שמפרידים בין חרדי האמנים לקהל ואמר להם: "שלום, אני אורי טור ובאתי להגיד שלום לאמא קרון".

אין. הוא פשוט מרסק אותי עם התמימות הזאת שלו. יש קטע כזה לאמהות, כשהילד שלנו רגיש מדי, מקסים מדי, או קורא לנו "אמא קרון", פשוט בא לנו לבכות. אבל הפעם כל הרמה הייתה מוצדקת. הלב שלי לאחרונה שכיר במיוחד, בגלל כל מה שעברתי השבוע... טוב, אני פשוט אכתוב את זה מחר, לפני שאתחרט.

* אל תדאגו. ברגע שהגענו לבית החור לים קיבלנו זריקה, ואינהלציות, ומים, ואוויר, וחיוך, וחורנו אפילו לדבר. "אמא", אמר לי, כשהיינו כבר בדרך למחלקת ילדים, לאשפוז של לילה: "תראי, החמור שלי כבר נהיה ממש קטן. הצלחתי להגיד לך את זה אפילו במילים".

איור: ציפי ספרדי

* זה קרה קצת אחרי איזו ביקורת מרושעת שהתפרסמה עליי. משהו אכזרי במיוחד. קצת לפני שעלתה הצגה שאני עובדת עליה בקאמרי, קומדיה צרפתית של פיידו. נועם היה בתל-אביב ואני בדיוק השכבתי את הילדים ונכנסתי לסטודיו לעשות כמה תיקונים בלחנים. הסטודיו שלי ממוקם בממ"ד, שממנו אפשר בקלות לראות מה קורה בסלון. ובגלל שיש לי כבר ילדים גדולים, הנחתי שאם הם יצטרכו – הם כבר בטח יקראו לי.

לא יודעת למה, אבל כעבור חצי שעה הרגשתי לא בנוח. קמתי וניגשתי, מתוך אינסטינקט, למקרר לחפש מה לאכול, למרות שלא הייתי רעבה. הפעם הסתפקתי בשלושה גזרים. קילפתי, שמתי בצלוחית ועברתי לספה. בערך אז שמעתי אותו משתעל.

זה קורה לא מעט שאורי משתעל, כי הוא מין מצונני כזה, השפן הקטן ששכח לסגור הדלת. אבל הפעם זה לא היה השיעול המוכר. אז נכנסתי לחדר הילדים, עם הגזרים בצלחת, וראיתי מחזה מוזעזע. אורי מחרחר בכוחות אחרונים, בקושי נושם. הצלחת כמובן שנשמה לי מהיד והתנפצה מיד על הרצפה.

הרמתי אותו על הכתף, שומעת את הנעיי רות שמזכירות חמור... כן, זה שוב התקף סטרידור. למי שלא מכיר, וטוב שכך, סטרידור, הצרה של דרכי הנשימה, הוא עניין די שכיה אצל ילדים בגילו. משהו שאמור לעבור עד גיל חמש-שש בעזרת השם, אבל אנחנו כרגע בני ארבע וקשה לנשום בזמן התקף. בעיקר הפעם.

אז אורי מצא את המילים שלו, אבל אני את שלי איבדתי. גם כשהייתי צריכה להסביר לצוות הרופאים מי זה הגבר החצי עירום שמחזיק לי את הילד. אהה... לא מדובר באבא? אז איך בדיוק התגלגל השכן החטוב לסיטואציה כזאת עם האמא? ואם אפשר, רק תגיד לי איפה בדיוק אתם גרים, כי אחרי שהאחות ראתה את האבא ועכשיו את השכן, היא לגמרי שוקלת לעבור לשכונה.

אחר כך נועם הגיע עם חולצה לשכן, בגדים בשבילי ובקבוק השוקו של אורי, שבלעדיו לא זזים לשום מקום. שניהם ישנו כמו ילדים. חוץ מאורי שישן קצת כמו ילד וטיפטיפה כמו חמור. רק אני כמובן לא עצמתי עין.

כן, הסיפור הזה גמר אותי. כמה שביריים החיים שלנו. כמה קשה להיות הורה, כשהחיים שלך מונחים בידיים של ילד קטן. וחמור מכך – ילד גדול שכבר ממש יצא משליטתך. יצא תי מהחרד כששניהם כבר נחרו והתקשרתי למנהל האישי שלי אסף, שהוא גם חבר אמת, ואמרתי לו ככה: "כל הבולשיט הזה שבטעות הכנסתי ללב לאחרונה – הכל הבלבלים. הילד שלי כמעט הפסיק לנשום הלילה, ורק הוא והמשפחה שלי זה מה שחשוב, אז אף אידיוט לא יוכל לפגוע בי יותר בחיים!"

* זו הייתה שמחה בלתי נתפסת, לשיר שם לאורי, בקיסריה. אני רק חושבת על זה ומתחילה שוב לייבב כמו מורה ב"בית ספר למוזיקה" על הכתף של יהורם גאון. הוא היה גאה בי באמת, כי ילדים לא יודעים לשקר. וכשהם מחייכים ככה, עם כל הגוף, נמחק הרוע כולו מעל פני האדמה. נכון, גם חמורים לא חסרים, אבל לשמחתי יש הרבה יותר בני אדם מבהמות אדם.

השבוע למרתי על בשרי עד כמה מדויק המשפט "טוב שכן קרוב מאח רחוק" ועד כמה טוב בכלל קרוב מרחוק. והכי הכי טוב? הכי טוב זה טוב. פשוט טוב.

agvaniot@gmail.com

למזלי, במצבי לחץ אני מתפקדת הרבה יותר טוב מאשר בחופשות משפחתיות, למשל. בלי למצמץ אני פוקדת על השכן ועל אשתו בקול רם וברור: "אתה - לאוטו, קח אותנו דחוף למיון, את - תיכנסי אלינו הביתה וקחי אלייך את הבת שלי, לונה. היא ישנה"